

min åbningstale i oktober sidste år og de lovforslag, der blev lagt frem med det resultat, der kom ud af finanslovforhandlingerne.

Jeg siger det også, fordi vi en gang imellem har det med at sige, at det var de andres skyld. Det er ikke de andres skyld. Det her var nødvendigt, og det var det eneste rigtige, og det er det eneste fremadrettede, og jeg er fuldstændig overbevist om, at de unge, der kommer i gang nu, deres forældre og den generation, vi har ansvaret for, vil indse det.

Vi har jo allerede tallenes tale foran os. Antallet af langtidsløse nu er blevet halveret i den tid, vi har haft regeringsansvaret. Antallet af unge arbejdsløse mellem 18 og 24 år er lavere end på noget tidspunkt siden 1980, og vi skal videre ad den vej. Det er den rigtige vej. Unge skal have arbejde og uddannelse. Det står uanfægteligt.

Om Europa har udenrigsministeren præcist redegjort for status for, hvor vi er. Jeg skal blot lægge til: Der bliver ingen filfrier – sådan blev det vist kaldt – om de fire undtagelser. De fire undtagelser er ikke til forhandling på regeringskonferencen. De fire undtagelser kan kun ændres af den danske befolkning. Sådan er det, og sådan vedbliver det at være i dag, under regeringskonferencen og ved regeringskonferencens afslutning og efter, indtil vi måtte beslutte, det vil sige den danske befolkning, noget andet.

Jeg har så lyst til at sige til partiet Venstre, som jo ofte bruger billedet, at nogen stikker hovedet i busken. Ærligt talt, selv om vi er uenige, er det jo ikke ensbetydende med, at den, der ikke er enig med Venstre, stikker hovedet i busken. Lad os dog vedstå, at vi simpelt hen er uenige. Vi ser forskelligt på sagen. Vi prioriterer sagen forskelligt. Vi forholder os forskelligt i forhold til befolkningen om det europæiske spørgsmål. Sådan er det.

Slå hjelmen op og kom ud og kryds klinger, så det kan ses. Det har befolkningen det bedst med. Men billedsprog om at nogen stikker hovedet i busken, dårlig argumentation, kommer vi ikke i vej med.

Lad os gøre noget helt andet og fremstille meget nøgternt for befolkningen, hvad den europæiske sag drejer sig om, og her kan vi jo mødes om, at det allervigtigste, som udenrigsministeren sagde det, er fredens projekt, udvikelsen af EU, og lad os sige ligeud, hvad det koster på kort sigt, og hvad der er muligheder og gevinster på lang sigt. Og til hr. Jacob

Haugaard: Lad det være det projekt, hvor lighed og frihed her i salen bl.a. kan mødes.

Hr. Ahlmann-Ohlsen havde et spørgsmål til mig om antipersonelminer og henviste til forsvarsministerens tidligere udtalelser om, at et dansk forbud mod antipersonelminer ikke ville redde et eneste barn i den tredje verden.

Det er desværre rigtigt ud fra en isoleret betragtning. Men hr. Ahlmann-Ohlsen glemmer, at forsvarsministerens udtalelse faldt, før det blev klart, at FN's konference i Genève ikke blev det gennembrud, som vi havde håbet, havde arbejdet så intenst for. Og jeg ved, hr. Ahlmann-Ohlsen har samme holdninger:

Disse antipersonelminer er noget af det værste, mennesker har skabt. Og jeg vil simpelt hen ikke medvirke til, at vores land, når vi skal igennem næste proces og være med i den gruppe af lande, der skal presse en global aftale igennem, ikke klart har taget skridtet fuldt og helt. Og det er det, vi gør nu.

I en sådan situation er man nødt til at gøre op med sig selv, om man bare vil lade stå til, eller om man vil forsøge at gøre noget ved sit eget eksempel, og det er præcis det, vi gør nu. Regeringen har valgt det sidste gennem konkret handling som et eksempel.

Vi afskriver brugen af disse forfærdelige antipersonelminer som en understregning af vores egen troværdighed, når vi rejser vores røst i den sag på globalt plan. Den beslutning er vigtig, et forsøg på at komme videre. Vi har meldt os i den lille kreds – det erkender jeg nu – der må kæmpe intenst for dette globale forbud, hvor svært det end ser ud.

Til hr. Hans-Pavia Rosing og hr. Otto Steenholdt vil jeg gerne sige tak for indlæggene. Jeg glæder mig over, at den økonomiske situation i Grønland i øjeblikket er præget af stabilitet. Eksportindtægterne har været svagt stigende. Det ser trods alt positivt ud alt taget i betragtning også i en international vurdering.

Jeg glæder mig også over, at hjemmestyret holder fast i målsætningen om at nedbringe fangstrykket på Grønlands dominerende eksportartikel, rejerne, og på det seneste har hjemmestyret jo også taget væsentlige skridt til at sikre den målsætning.

Hr. Otto Steenholdt spurgte mig om en række trafikspørgsmål. Jeg har noteret dem og vil bringe dem videre til trafikministeren til videre overvejelse.

Hr. Hans-Pavia Rosing var inde på Grønlands naturressourcer. Jeg følger den udvikling,